

Geestelijke rijkdom

(CLERICAL ERRORS)

Komedie in twee bedrijven

door

GEORGINA REID

vertaling

Nicolet Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **GEESTELIJKE RIJKDOM - CLERICAL ERRORS** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **GEORGINA REID** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Julie Briggs - bijna 18 jaar

Pete Briggs - 16 jaar

Oma Briggs - 65 jaar

James Martin - 30 jaar

Mevrouw Martin - zijn moeder

Sylvia Grey - 27 jaar

Mevrouw Pearson - tussen 30 en 40 jaar

Theodore Brown - middelbare leeftijd

Het stuk speelt zich af in een in onbruik geraakte Methodistenkerk

Eerste Bedrijf scene 1: 1 december 's morgens vroeg
 scene 2: later op dezelfde avond

Tweede Bedrijf scene 1: 's morgens, twee weken later
 scene 2: De volgende zaterdagavond

Tijd: Het Heden

Noot van de vertaalster:

Julie, Pete en Oma Briggs komen uit een laag sociaal milieu. Het verdient aanbeveling dat in het taalgebruik tot uiting te laten komen.

EERSTE BEDRIJF

scene 1

Een kleine, in onbruik geraakte Methodistenkerk. 1 december, 's morgens vroeg. De kerk is nog niet totaal vervallen of verwaarloosd, maar de verf, de muren en de meubelen zijn erg groezelig. Er is geen altaar. Op de achterste muur in het midden staan de woorden "Kom Tot Hem, Zij Die Hard Werken En Onder Zware Lasten Gebukt Gaan" Eronder bevinden zich twee rijen koorbanken. Rechts is een deur naar de sacristie. Links bevindt zich een tamelijk eenvoudige preekstoel met enkele treden die er naar toe leiden. De offerande-tafel is tegen de rechtermuur geduwd. Erop bevinden zich: een stapeltje gezangenboeken, een halve fles melk en een beschadigd pak cornflakes. Tegen de linkermuur staan enkele klapstoelen. In zowel de linker- als in de rechtermuur bevindt zich een eenvoudig, gebogen raam. Aan de zijkant van het podium leiden enkele treden naar de aula en er ligt een stapel ouderwetse knielkussens op de vloer ernaast. Het publiek zit op de plaats van de kerkgangers. Er gaan enkele ogenblikken voorbij en dan komen Sylvia, (met een boodschappentas) en Mevrouw Martin op. Sylvia is een vastberaden jonge vrouw, 27 jaar, aantrekkelijk. Mevrouw Martin is een warme, vriendelijke vrouw van middelbare leeftijd.

Sylvia: Hemeltje, wat koud hier!

Mevr. Martin: Ja, het is altijd al een kil gebouw geweest, zelfs als er gestookt werd. Ik zorgde er altijd voor dat James zijn dikste ondergoed droeg als hij hier moest preken.

Sylvia: *(glimlachend)* U verwent hem. *(ze ziet de cornflakes en de melk)* Goeie genade, wie heeft hier zijn ontbijt laten staan?

Mevr. Martin: Ontbijt? *(ze ziet het eten)* Wat vreemd. Misschien heeft de zondagsschool het vergeten mee te nemen?

Sylvia: Wel een beetje onnadenkend om het hier maar te laten slingeren nu de kerk niet meer wordt gebruikt. De melk zal wel zuur zijn en dat eten trekt muizen aan. Zo gauw ik de gezangenboeken heb ingepakt, zal ik het opruimen *(ze begint de gezangenboeken in de boodschappentas te doen)*

Mevr. Martin: *(kijkt verdrietig rond, zucht)* Wat een vreemde, mufte lucht gaat er toch altijd hangen op plaatsen waar niet meer wordt geleefd.

Sylvia: Ja, vochtig en bedompt.

Mevr. Martin: Het rookt altijd naar boenwas en bloemen. Ik word er verdrietig van het hier zo aan te treffen, ongebruikt en vergeten.

Sylvia: *(bruusk)* Het ging al jaren bergafwaarts. Als de mensen niet meer

naar de kerk willen komen, kunnen ze ook verwachten dat hij gesloten wordt.

Mevr. Martin: James was er helemaal overstuur van.

Sylvia: Ja, ik weet het. Maar nu heeft hij in ieder geval meer tijd om aandacht te besteden aan zijn andere gemeente, waar hij meer gewaardeerd wordt. Heeft u al gehoord wanneer jullie naar de pastorie kunnen verhuizen?

Mevr. Martin: De stoffeerdere hopen met nieuwjaar klaar te zijn. Het zal wel fijn zijn om weer een eigen plekje te hebben. Gemeubileerde kamers worden toch nooit een thuis... en er was gewoonweg niet genoeg ruimte voor al James' boeken.

Sylvia: Zo...dat is alles wat ik in een keer kan dragen. *(ze stopt met inpakken van de gezangenboeken en pakt de cornflakes en de melk)* Ik zal deze oude rommel even weggooien...

Julie springt ineens op uit haar schuilplaats in de preekstoel. Ze is bijna achttien, mager en smerig. Ze draagt jeans, een oude trui en een gescheurde jas.

Julie: Hee! Zet dat neer! *(Sylvia en mevrouw Martin draaien zich met een ruk om en snakken naar adem)*

Sylvia: Neem me niet kwalijk?

Julie: Blijf met je poten van ons voedsel af!

Sylvia: *(zet het neer)* Ik wist niet...denk alsjeblieft niet dat ik het wilde hebben. Ik dacht dat er niemand was.

Julie: Dat is dus wel zo.

Sylvia: Maar er zou hier niemand moeten zijn. Het is gesloten. Ik bedoel... Wat doe je hier?

Julie: *(na een korte stilte)* Bidden.

Sylvia: *(ongelovig)* Bidden?

Julie: Ja, bidden. Dat is toch wat mensen meestal doen in de kerk, of niet soms?

Mevr. Martin: Maar... je zit in de preekstoel.

Julie: Dat weet ik ook wel, hoor. De preekstoel is de beste plek om te bidden. Ik heb die kerkbanken wel geprobeerd, *(ze wijst naar het publiek)* maar het tocht daar zo. *(Oma Briggs en Pete steken hun hoofden boven de koorbanken uit. Zij is vijftenzestig, hij is zestien. Beiden zien er slonzig en groezelig uit)*

Mevr. Martin: Sylvia! Er zijn er nog meer!

Sylvia: *(tegen oma en Pete)* Wie zijn jullie? *(Ze antwoorden niet. Tegen Julie)* Wat doen zij hier?

Julie: Zij zijn ook aan het bidden.

Sylvia: Het zag er niet uit alsof ze aan het bidden waren. Ze lagen daar.

Julie: Je kunt toch ook liggend bidden? Dat vindt God toch niet erg, of wel? Ik durf te wedden dat God het nooit erg vindt als je bid, al ga je er bij op je kop staan.

Mevr. Martin: Dat zou niet erg eerbiedig zijn.

Sylvia: Wel, als je klaar bent met bidden zie ik je buiten wel, dan kan ik afsluiten.

Julie: Ik ben nog niet klaar. Ik heb een heleboel om over te bidden. Sommige mensen hebben nou eenmaal meer advies nodig dan anderen dus ik denk dat ik hier nog wel een paar uur ben.

Sylvia: *(zeer vriendelijk, doch beslist)* Luister, ik geloof dat je het niet helemaal begrijpt. Dit is niet het soort kerk waar mensen maar naar geloven in en uit kunnen lopen. De kerk is buiten gebruik. Gesloten. Ik weet niet hoe je binnen bent gekomen, maar ik ben bang dat ik je moet verzoeken te vertrekken.

Julie: Jij? Is het jouw kerk soms?

Sylvia: Ik ben verloofd met de predikant en deze mevrouw hier is zijn moeder.

Julie: Ik neem niet aan dat dat jou het recht geeft mij eruit te gooien.

Sylvia: Maar snap je het dan niet? Je bent op verboden terrein.

Julie: Op verboden terrein? Terwijl ik alleen maar even rustig wil bidden?

Sylvia: *(pakt de cornflakes op)* Het lijkt meer op rustig picknicken, volgens mij.

Julie: *(kwaad)* Zet dat eten neer, dat is van mij.

Sylvia: *(tegen mevrouw Martin)* Waar is James?

Mevr. Martin: Buiten, hij staat te praten met meneer Brown.

Sylvia: Ik haal hem even op, houdt u het hier even in de gaten. *(Sylvia gaat rechts af. Mevrouw Martin blijft opgelaten staan)*

Julie: Pete, pak die cornflakes eens, voordat iemand ze gapt. *(Pete komt tevoorschijn uit de koorbanken. Hij is geen achterlijk persoon, enkel een beetje simpel. Hij gaat bij de tafel staan, steekt zijn hand in de doos cornflakes en eet ze droog op)*

Oma: Geef ze eens door, jongen, we hebben allemaal honger. *(Pete biedt de cornflakes aan mevrouw Martin aan)*

Mevr. Martin: Eh...nee, dank je. Ik heb al ontbeten.

Oma: Niet aan haar geven, Pete. Kom bij oma zitten en neem de fles gelijk mee. *(Pete loopt naar haar toe, neemt de melk en de cornflakes mee)*

Julie: Drink niet te veel melk, oma, we hebben niets meer.

Pete: Julie, die mevrouw wil dat we weg gaan. Moeten we weg?

Julie: *(vastbesloten)* Nee, we blijven.

Pete: Goed zo. Het is hier fijn.

Oma: Het is verdomd koud.

Julie: Het geeft niks dat het koud is. We hebben een dak boven ons hoofd.

Pete: Charlie vindt het hier leuk. Ik heb van twee van die knielkussens een nest voor hem gemaakt en nou heeft-ie het hartstikke warm. Houden cavia's van cornflakes? Hier Charlie, hier heb je je ontbijt. *(hij voedert de onzichtbare cavia tussen de koorbanken)*

Julie: Je kunt Charlie voorlopig beter even terugzetten in de doos. *(Ze kijkt uit het linkerraam)*

Pete: Maar Julie...

Julie: Doe wat ik zeg. Die vrouw haalt de dominee op. Ik zie ze het pad al opkomen.

Mevr. Martin: Niet de dominee. Mijn zoon is een Methodistenpredikant.

Julie: Hoe moet ik hem noemen... "Uwe Eerbiedwaardigheid?"

Oma: Ze hebben graag dat je ze "Vader" noemt.

Mevr. Martin: Nee, nee, zeg maar gewoon "meneer Martin". En ik denk dat je maar beter uit die preekstoel kunt komen.

Julie: Nee, ik voel me veiliger hier. Hee, jullie tweeën, wees stil en laat het praten maar aan mij over. *(Sylvia komt van rechts op, op de voet gevolgd door James Martin, een jongeman met een vriendelijk gezicht, gezond uitziend, ong. 30 jaar. Hij draagt een donker pak met een geestelijk gewaad er overheen en een boord)*

James: *(joviaal en vaderlijk)* Wel, jongedame, wat heb ik nu gehoord?

Julie: Ik weet niet wat ze u verteld heeft, wel soms?

Mevr. Martin: Ze hebben hier ontbeten, James. En ze wil niet uit je preekstoel komen omdat ze zich daar veiliger voelt.

James: Ja, ik ken het gevoel. Als je je nerveus voelt, lijkt het net of je een veilig fort om je heen hebt. Maar het is niet nodig om je er zo aan vast te klampen. Niemand zal je wat doen, dat beloof ik je.

Julie: *(kijkt kwaad naar Sylvia)* Zij wil ons er uit gooien.

James: Ik verzeker je, niemand zal je ook maar met een vinger aanraken, dus waarom kom je er niet uit, dan kunnen we ons aan elkaar voorstellen.

Julie: Ik stel me wel van hier uit voor: Mijn naam is Julie Briggs en dit is mijn familie. Dit is oma en dat is Pete.

James: Hoe maakt u het. Mijn naam is James Martin.

Julie: Dat weet ik. Zij heeft het me verteld.

James: Ik ben de predikant van deze kerk. Vinden jullie niet dat jullie mijn toestemming hadden moeten vragen in plaats van hier zo maar zonder uitnodiging binnen te lopen?

Julie: Ik heb nooit geweten dat mensen moeten worden uitgenodigd voor zij de kerk in mogen.

James: Hoe lang zijn jullie hier al?

Julie: Sinds gisteravond.

James: Hoe zijn jullie er in gekomen?

Julie: We hebben een raam ingeslagen. Het spijt me, we waren wanhopig.

Sylvia: Het zijn zwervers, James. Doodgewoon zwervers.

Oma: Oh, nee, dat zijn we niet. Hoe durft u ons zo uit te schelden.

Julie: We zijn daklozen.

James: Hoe zijn jullie dakloos geworden?

Julie: We woonden in een van Pike's huisjes. We zijn er uit gezet.

James: Er uit gezet?

Mevr. Martin: Oh jee, wat akelig.

Sylvia: *(vastberaden)* Laat het maar aan mij over, James. Ik zal dit zaakje wel eens even uitzoeken. *(Sylvia gaat rechts af)*

James: Luister eens, ik zou willen dat je eens uit die preekstoel kwam.

Julie: Waar is die vrouw naar toe gegaan? Gaat ze naar de politie?

James: Natuurlijk niet. Welnu, juffrouw... eh... Briggs, waarom zijn jullie uit jullie woning gezet?

Julie: Omdat we de huur niet betaald hadden. We liepen drie maanden achter.

James: Drie maanden! Goeie genade, hoe komt het dat je ouders dat niet betaalden?

Oma: Er zijn geen ouders.

James: Ben je een wees?

Julie: Natuurlijk niet. Mijn vader zit in de gevangenis en m'n moeder... is weg.

Oma: *(venijnig)* Ze is er vandoor met een autohandelaar, dat kreng. Mijn zoon zou haar levend villen als hij thuis was.

Julie: Oma, hou je mond.

Oma: Dat akelige, nutteloze secreet!

Julie: Oma! *(De oude vrouw doet er het zwijgen toe en begint weer cornflakes te eten)*

James: En dus kwam er geen geld binnen? Had je geen werk?

Julie: Ja, maar dat ben ik kwijtgeraakt. Nu leven we van de steun, maar daar kunnen we echt niet van rondkomen.

James: *(tegen Pete)* En jij dan? Jij zult toch wel wat geld verdiend hebben? *(Pete deinst achteruit, bang en geschrokken. Julie rent uit de preekstoel en gaat tussen James en Pete in staan)*

Julie: *(fel)* Laat hem met rust!

James: Ik vroeg alleen maar of hij wat verdiend had.

Julie: U moet hem niets vragen. Laat hem met rust. *(ze draait zich om naar Pete en zegt een stuk vriendelijker)* Pete, waarom ga je niet even

met Charlie naar buiten? Dan kan hij even wat gras eten op het kerkhof.

Pete: Goed, Julie. *(Hij pakt de schoenendoos waar Charlie in zit op, en haast zich er rechts mee af, in elkaar krimpnd als hij James passeert)*

James: Wat is er met hem aan de hand? Heb ik hem bang gemaakt?

Julie: Iedereen maakt hem bang. Hij is heel nerveus en mensen maken hem aan het schrikken.

Oma: Het was altijd hetzelfde op school. Meestal was hij nog te bang om er heen te gaan. De maatschappelijk werker zat altijd achter hem aan.

Julie: Hij kan niet werken, weet u. Hij is niet slim genoeg, en als iemand maar even zijn stem tegen hem verheft, en bijvoorbeeld zegt: "Schiet eens op" ofzo, dan begint hij helemaal te trillen en laat hij alles vallen, en de volgende dag gaat hij niet meer terug.

James: Zit hij dan ook in de steun?

Julie: Nee, hij krijgt een aanvullende uitkering.

James: En je oma heeft pensioen?

Julie: Huh? Nooit gezien.

James: Waarom niet?

Julie: Ze drinkt het op. *(ze ziet hun afkeuring)* Wel, ze is oud, of niet soms? Zo leuk is haar leven niet meer, waarom mag ze dan niet eens een glaasje drinken?

James: Dus het is jullie nooit gelukt om de huur te betalen?

Julie: Niet erg vaak. Ik probeerde elke week wat weg te leggen, maar het lukte niet. Er kwam altijd wel wat tussen. En we moesten toch ook eten, en de tv afbetalen. Op het laatst zei meneer Pike, de huurbaas, dat zijn geduld op was en dat hij ons er morgen uit zou zetten. Wel, ik was niet van plan daar op te gaan zitten wachten en de burens mee te laten genieten, dus gisteravond, toen het donker was, heb ik ze mee hier naar toe genomen.

Oma: Zo is het, ze heeft ons weggeleid... Zoals Mozes zijn mensen uit Egypte wegleidde.

James: Mozes? *(hij glimlacht wrang)* En jullie hebben dit hier als het Beloofde Land uitgekozen?

Julie: Waarom niet? *(ze wijst naar boven)* Daar staat: "Kom Tot Hem, Zij Die Hard Werken En Onder Zware Lasten Gebukt Gaan"

James: *(vriendelijk)* Ik dacht niet dat je de laatste tijd erg hard gewerkt had.

Julie: In ieder geval ging ik wel onder zware lasten gebukt met die grote koffer dat hele eind door de stad. *(ze wijst naar een beschadigde koffer die half verborgen achter de preekstoel staat. James zucht en draait zich nadenkend om, tegen mevrouw Martin)* Ik heb op school in een boek gelezen dat zelfs als je een crimineel bent, de kerk je nog niet

verstoot. En wij zijn geen criminelen, behalve dan dat we een schuld hebben.

Mevr. Martin: Beste meid, het spijt me heel erg voor jullie, maar jullie kunnen hier niet blijven. Dan zou hij gesecculariseerd moeten worden.

Julie: Wat is dat? Zoiets als gedesinfecteerd?

Mevr. Martin: Nee, nee. Maar er rust de heilige zegen op van de Methodisten en hij mag alleen gebruikt worden voor kerkelijke en heilige doeleinden.

Julie: Maar dat is juist het punt. Hij wordt helemaal niet gebruikt, of wel? Of wel?

Mevr. Martin: Nou... nee.

Julie: Als niemand er wat heiligs mee wil doen, waarom mogen wij er dan niet wonen? *(ze draait zich om naar James)* Het zou maar voor zes maanden zijn, totdat mijn vader uit de gevangenis komt. We zullen het hier netjes houden, echt waar. Het spijt me dat ik dat raam stuk heb gemaakt. Ik zal er een stuk hardboard voor zetten. *(Tijdens dit gesprek komt Sylvia op van rechts)*

Sylvia: *(tegen James)* Het komt voor elkaar, lieveling, ik heb het geregeld. Ik heb het Maatschappelijk Werk gebeld en die zouden onmiddellijk iemand sturen.

Julie: Oh! Waarom heb je dat nu gedaan, stomme trut!

James: Juffrouw Briggs! Zulk taalgebruik zal uw zaak geen goed doen.

Julie: Waarom denkt u dat ik al die moeite heb gedaan? Om uit handen te blijven van dat liefdadigheidsvolk natuurlijk! Nu zullen ze ons uit elkaar halen.

Oma: Laat ze ons niet uit elkaar halen, Eerwaarde. We moeten bij elkaar blijven.

Sylvia: Misschien is dat niet mogelijk.

Julie: Het moet. Ik heb het pappa beloofd toen mamma weggelopen was. Ik heb hem geschreven en het hem beloofd.

Sylvia: Maar je vader zal toch ook het beste voor jullie willen, ook als dat een tijdelijke scheiding inhoudt?

Julie: Oh, nee. Onze Pete moet bij mij in de buurt slapen, anders krijgt hij nachtmerries. Meneer Martin, kan ik u even alleen spreken? Het is uw kerk, of niet?

James: Wel, ik ben de beheerder...

Julie: Betekent dat ja?

James: Eh... ja.

Julie: Dan wil ik u graag even onder vier ogen spreken.

Sylvia: *(vastbesloten)* Dat is niet nodig. Meneer Martin heeft zo een vergadering. Als je vast wilt gaan, lieve, dan wacht ik hier wel op die maatschappelijk werkster.

James: Ik heb het gevoel dat ik hier moet blijven om te zien wat er voor deze mensen gedaan kan worden. Het is duidelijk dat ze door een moeilijke periode heen gaan en ik zou graag...

Sylvia: Dat weet ik, lieverd, maar je kunt het gerust aan mij overlaten. Je wilt toch niet te laat komen op de vergadering?

Julie: Wel ja! Ga maar koffie zitten drinken en luisteren naar de wereldproblemen van het plaatselijke naaikransje! Maak je maar geen zorgen om ons!

Sylvia: *(koel)* Maak alstublieft geen scene, juffrouw Briggs.

Julie: Oh nee, natuurlijk niet. Dat is meer voor het gewone volk, he? Een stel egoïstische idioten zal je leven wel even voor je regelen en laat het niet merken als je hart breekt, dat is natuurlijk de bedoeling.

Oma: Julie, Julie, die scherpe tong van jou.

Julie: Ach oma, dit zijn geen mensen. Ze worden geacht religieus te zijn, maar dat zijn ze alleen als het hen uitkomt. *(Theodore Brown komt op van rechts. Hij is een gewone man van ongeveer vijftig jaar oud, nogal zelfingenomen)*

Brown: Ah, daar bent u, Eerwaarde. Goedemorgen, mevrouw Martin, goede morgen juffrouw Gray. Eerwaarde, ik moet werkelijk protesteren... stoor ik?

James: Wat is er aan de hand, meneer Brown?

Brown: Zoals u weet, legde ik wat bloemen op het graf van mijn geliefde vrouw. Ik kom elke week zonder mankeren en doe dat al sinds ze begraven is. Bij mijn Dora op het graf moeten altijd bloemen staan.

Mevr. Martin: Dat siert u, meneer Brown.

Brown: Dank u, mevrouw Martin. Wel, ik breng haar dus een prachtig boeket chrysanten en wat tref ik aan? Een grote lummel van een vent ligt op het graf van mijn Dora met zijn voeten op de zerk. Hij heeft het zich er gemakkelijk gemaakt en ligt daar te grinniken als een idioot. Ik haast me naar hem toe om hem weg te sturen maar wat denk je? Heeft hij daar een cavia, en die cavia zit daar doodgemoedereerd Dora's gras op te eten. Hij zag eruit als een afschuwelijke, bruine rat.

Julie: Hij is niet afschuwelijk. Het is een hele lieve cavia.

Brown: U kent deze... deze persoon dus?

Julie: Het is mijn broer Pete, en hij doet het graf van uw vrouw toch geen kwaad door er alleen maar op te zitten.

Brown: Maar het is heiligschennis! Overduidelijk heiligschennis! Is het niet zo, meneer Martin? En geen respect voor de doden.

James: Is hij daar nog?

Brown: Nee. Zogauw ik hem riep, pakte hij die cavia op en maakte zich uit de voeten. Maar het idee! Waar moet het toch heen als zulke dingen gebeuren?

Julie: Pete begrijpt dat niet, respect voor de doden. Hij is een beetje... een beetje simpel.

Brown: Simpel? Ik zal hem simpel maken als ik hem in mijn vingers krijg!

James: Eh... meneer Brown, deze jongedame is Juffrouw Briggs en dit is haar grootmoeder.

Brown: *(niet onder de indruk)* Oh ja?

James: Ze hebben nogal een probleem. Weet u, de moeilijkheid is, ze kunnen nergens heen, ze hebben geen woning.

Brown: Oh? Sinds wanneer?

James: Sinds vanmorgen. Ze zijn uit hun huis gezet omdat ze niet in de gelegenheid waren om de huur te betalen. Ik neem aan dat u ook niet zo direct een oplossing weet, is het wel?

Brown: Oplossing? Wel, ze kunnen in ieder geval niet bij mij in huis, dat is een ding dat zeker is. Ik moet een kamer vrij houden voor het geval mijn dochter eens komt logeren.

James: Natuurlijk.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto